

b) Czy wskazanie celów jest wystarczająco konkretne, jeśli ustawa budżetowa, jak w niniejszej sprawie § 7 ust. 3 ustawy budżetowej Nadrenii Północnej-Westfalii, stanowi jedynie, że środki budżetowe przeznaczone są na działalność na czas określony jako „personel tymczasowy”?

kiej części służby publicznej (szkolnictwa wyższego)? Czy takie naruszenie prowadzi do tego, że przepis krajowy nie może już być stosowany?

(¹) Dz.U. L 175 z 10.7.1999, s. 43

W przypadku udzielenia na pytanie 3 b) odpowiedzi twierdzącej:

c) Czy dotyczy to także sytuacji, w której działalność „personelu tymczasowego” w tym rozumieniu nie obejmuje wyłącznie działalności służącej albo do pokrycia przejściowego wzrostu zapotrzebowania na pracę albo zastąpienia przejściowej nieobecności stałego personelu, lecz jeśli pojęcie „personel tymczasowy” obejmuje również sytuację, w której pracownik wynagradzany jest ze środków budżetowych dostępnych ze względu na przejściową nieobecność w tym samym miejscu pracy stałego personelu, chociaż „personel tymczasowy” zajmuje się działalnością zaspokajającą stałe potrzeby pracodawcy, która nie wykazuje merytorycznego związku z działalnością nieobecnego stałego personelu, albo

d) Czy wykładnia pojęcia „personel tymczasowy”, opisana w pytaniu trzecim c), jest niezgodna z celem Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, polegającym na zapobieganiu nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę zawieranych na czas określony oraz z zasadą sformułowaną w sprawie Angelidaki (wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawach połączonych od C-378/07 do C-380/07, pkt 2 streszczenia), że klauzula 5 pkt 1 a) Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony sprzeciwia się przepisowi krajowemu, który uważa „zawieranie kolejnych umów o pracę na czas określony w sektorze publicznym za uzasadnione przez »obiektywne powody« w rozumieniu tej klauzuli z tego tylko powodu, że umowy te są oparte na przepisach prawnych zezwalających na ponowne zawieranie umów dla zaspokojenia pewnych potrzeb tymczasowych, podczas gdy w rzeczywistości potrzeby te są zwyczajne i stałe”?

Pytanie czwarte

Czy państwo członkowskie narusza klauzulę 8 pkt 3 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, jeśli ustanawia w ustawie transponującej dyrektywę 1999/70/WE do krajowego porządku prawnego ogólnie dla całej służby publicznej wynikający z prawa budżetowego powód zawarcia umowy o pracę na czas określony taki jak opisany w pytaniu drugim, który w prawie krajowym przed wydaniem dyrektywy 1999/70/WE w porównywalnej formie dotyczył jedynie niewiel-

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Köln (Niemcy) w dniu 29 czerwca 2010 r. — Land Nordrhein-Westfalen przeciwko Sylvii Jansen

(Sprawa C-313/10)

(2010/C 274/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesarbeitsgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Land Nordrhein-Westfalen

Strona pozwana: Sylvia Jansen

Pytania prejudycjalne

Pytanie pierwsze

a) Czy cel klauzuli 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (¹) sprzeciwia się w poszczególnym przypadku, w ramach oceny prawnej, uzasadnieniu zawarcia kolejnej umowy o pracę na czas określony obiektywnymi powodami w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 lit. a) porozumienia ramowego wyłącznie na podstawie sytuacji występującej w momencie zawarcia tej kolejnej umowy, bez uwzględnienia ilości umów zawartych na czas określony poprzedzających tę umowę, albo

b) Czy cel klauzuli 5 pkt 1 lit. a) porozumienia ramowego, polegający na zapobieganiu nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę zawieranych na czas określony, nakazuje stawianie „obiektywnym powodom” tym wyższych wymagań, im większa liczba umów o pracę zawartych na czas określony poprzedza umowę obecnie badaną lub im dłużej dany pracownik był już wcześniej zatrudniony na podstawie kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony?

Pytanie drugie

Czy klauzula 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony sprzeciwia się stosowaniu przepisu krajowego takiego, jak § 14 ust. 1 zdanie drugie pkt 7 Gesetz über Teilzeitarbeit und befristete Arbeitsverträge (ustawy o pracy w niepełnym wymiarze czasu oraz o umowach o pracę zawieranych na czas określony, zwanej dalej „TzBfG”), który kolejne umowy o pracę zawierane na czas określony jedynie w służbie publicznej uzasadnia „obiektywnymi powodami” polegającymi na tym, że pracownik wynagradzany jest ze środków budżetowych przeznaczonych w prawie budżetowym na zatrudnienie na czas określony, podczas gdy w przypadku pracodawców w sektorze prywatnym tego rodzaju względy ekonomiczne nie są uznawane za „obiektywny powód”?

Pytanie trzecie

a) Czy wymieniony w pytaniu 2 przepis dotyczący umów o pracę zawieranych na czas określony (w niniejszej sprawie § 14 ust. 1 zdanie drugie pkt 7 TzBfG) jest zgodny z porozumieniem ramowym w sytuacji, gdy przepis budżetowy, do którego odsyła § 14 ust. 1 zdanie drugie pkt 7 TzBfG, wskazuje w sposób wystarczająco konkretny cele tego ograniczenia w czasie umowy o pracę, dotyczące w szczególności rozpatrywanej działalności i warunków jej wykonywania (zob. wyrok Trybunału z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie C-212/04 Adeneler, pkt 2 streszczenia)?

W przypadku udzielenia na pytanie 3 a) odpowiedzi twierdzącej:

b) Czy wskazanie celów jest wystarczająco konkretne, jeśli ustawa budżetowa, jak w niniejszej sprawie § 7 ust. 3 ustawy budżetowej Nadrenii Północnej-Westfalii, stanowi jedynie, że środki budżetowe przeznaczone są na działalność na czas określony jako „personel tymczasowy”?

W przypadku udzielenia na pytanie 3 b) odpowiedzi twierdzącej:

c) Czy dotyczy to także sytuacji, w której działalność „personelu tymczasowego” w tym rozumieniu nie obejmuje wyłącznie działalności służącej albo do pokrycia przejściowego wzrostu zapotrzebowania na pracę albo zastąpienia przejściowej nieobecności stałego personelu, lecz jeśli pojęcie „personel tymczasowy” obejmuje również sytuację, w której pracownik wynagradzany jest ze środków budżetowych dostępnych ze względu na przejściową nieobecność w tym samym miejscu pracy stałego personelu, chociaż „personel

tymczasowy” zajmuje się działalnością zaspokajającą stałe potrzeby pracodawcy, która nie wykazuje merytorycznego związku z działalnością nieobecnego stałego personelu, albo

d) Czy wykładnia pojęcia „personel tymczasowy”, opisana w pytaniu 3 c), jest niezgodna z celem Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, polegającym na zapobieganiu nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę zawieranych na czas określony oraz z zasadą sformułowaną w sprawie Angelidaki (wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawach połączonych od C-378/07 do C-380/07, pkt 2 streszczenia), że klauzula 5 pkt 1 a) Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony sprzeciwia się przepisowi krajowemu, który uważa „zawieranie kolejnych umów o pracę na czas określony w sektorze publicznym za uzasadnione przez »obiektywne powody« w rozumieniu tej klauzuli z tego tylko powodu, że umowy te są oparte na przepisach prawnych zezwalających na ponowne zawieranie umów dla zaspokojenia pewnych potrzeb tymczasowych, podczas gdy w rzeczywistości potrzeby te są zwyczajne i stałe”?

Pytanie czwarte

Czy państwo członkowskie narusza klauzulę 8 pkt 3 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, jeśli ustanawia w ustawie transponującej dyrektywę 1999/70/WE do krajowego porządku prawnego ogólnie dla całej służby publicznej wynikający z prawa budżetowego powód zawarcia umowy o pracę na czas określony taki jak opisany w pytaniu 2, który w prawie krajowym przed wydaniem dyrektywy 1999/70/WE w porównywalnej formie dotyczył jedynie niewielkiej części służby publicznej (szkolnictwa wyższego)? Czy takie naruszenie prowadzi do tego, że przepis krajowy nie może już być stosowany?

(¹) Dz.U. L 175 z 10.7.1999, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 5 lipca 2010 r. — Gebr. Stolle GmbH & Co. KG przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-323/10)

(2010/C 274/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg.